

KOMENDANT GŁÓWNY POLICJI

Kpl - *7091*/6225/2020/ABWarszawa, dnia *20* października 2020 r.

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH	
WPL.	22-10-2020
ZAL.	NR.

Rzecznik Praw Obywatelskich

Pan
Adam BODNAR

Odnosząc się do treści wystąpienia wyrażonego w piśmie l.dz. WZF.7043.99.2020.TO z dnia 11 września 2020 r. zawierającego prośbę „o spowodowanie zmiany istniejącej praktyki polegającej na czasowym delegowaniu policjantów na najniższe stanowiska służbowe w oparciu o bliżej nieskonkretyzowane, abstrakcyjne potrzeby służby”, przedstawiam co następuje.

Podnieść należy, iż zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o *Policji*, Policja stanowi umundurowaną i uzbrojoną formację służącą społeczeństwu i przeznaczoną do ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymywania bezpieczeństwa i porządku publicznego. Jednym z podstawowych warunków wykonania tych zadań jest niewątpliwie dyspozycyjność i zdyscyplinowanie jej funkcjonariuszy. Granice tej dyspozycyjności określa ustawa o *Policji* oraz wydane na jej podstawie akty wykonawcze (por. *Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lutego 1993 r., sygn. akt III AZP 38/92*). Niewątpliwie zgodzić się należy z twierdzeniem, iż służba w Policji ma charakter stosunku administracyjnego. Podkreślenia wymaga jednak, że istotą tego stosunku jest jednostronne i władcze kształtowanie przez organ sytuacji prawnej funkcjonariusza. Przełożony policjanta ma zatem prawo do kształtowania polityki kadrowej oraz decydowania o obsadzie stanowisk służbowych w podległej jednostce organizacyjnej Policji (por. *wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Wa 1788/14*). Z tego właśnie względu art. 28 ust. 1 ustawy o *Policji* stanowi, że mianowanie, będące źródłem stosunku służbowego, następuje na podstawie dobrowolnego zgłoszenia do służby. Konsensusu wymaga zatem jedynie wstąpienie do służby, a nie ustalenie warunków jej pełnienia. Charakterystyczną cechą stosunku służbowego jest bowiem zwiększona dyspozycyjność i podporządkowanie policjanta w służbie. Powyższe zatem dopuszcza możliwość jednostronnych zmian warunków służby funkcjonariusza. Powinny być one oceniane według kryteriów zobiektywizowanych, uwzględniających mobilność i skuteczność Policji.

Zauważyć można, iż w judykaturze wskazuje się, że stosunek służbowy policjantów, jako funkcjonariuszy służb zmilitaryzowanych charakteryzuje się znaczną dyspozycyjnością i zdyscyplinowaniem, bez których służby te tracą nieodzowną w ich funkcjonowaniu operatywność. Obowiązek podporządkowania się szczególnej dyscyplinie służbowej wynika wprost z art. 25 ust. 1 ustawy o *Policji*. W ten sposób przełożony zyskuje znaczną i to często dyskrecjonalną władzę kształtowania sytuacji prawnej pełniącego służbę funkcjonariusza. (por. *Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1993 r. sygn. akt III AZP 38/92, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Wa 1788/14*).

Przejawem podległości służbowej są wynikające z przepisów ustawy pragmatycznej uprawnienia właściwych przełożonych, odpowiedzialnych za stan bezpieczeństwa i porządku

publicznego na podległym terenie bądź w ramach jednostki organizacyjnej Policji, do kształtowania polityki kadrowej, w sposób pozwalający na optymalnie wykorzystanie posiadanych zasobów ludzkich celu prawidłowej i sprawnej realizacji ustawowych zadań Policji. Uprawnienia te mogą być wykonywane wyłącznie za pomocą instrumentów prawnych przewidzianych przez przepisy pragmatyki służbowej. W szczególności policjant może być mianowany lub przeniesiony i mianowany na inne, równorzędne stanowisko służbowe (art. 36 ust. 1 i 2 ustawy o Policji), przeniesiony na stanowisko niższe, gdy nie ma możliwości mianowania go na stanowisko równorzędne (art. 38 ust. 2 pkt 1 ustawy o Policji), zwolniony ze stanowiska i przeniesiony do dyspozycji przełożonego właściwego w sprawach osobowych, na okres poprzedzający powołanie lub mianowanie na inne stanowisko służbowe albo zwolnienie ze służby, nie dłuższy niż 12 miesięcy (art. 32 ust. 1 oraz art. 37a ust. 1 ustawy o Policji).

Decyzje przełożonych właściwych w sprawach osobowych w powyższym zakresie, z uwagi na fakt, iż wywołują zmiany w treści stosunku służbowego, rozstrzygane są w drodze kwalifikowanego aktu administracyjnego (decyzji administracyjnej) i mogą być weryfikowane w administracyjnym toku instancji, jak również po jego wyczerpaniu, na drodze sądownoadministracyjnej. Zaznaczyć bowiem należy, że w takiej sytuacji ulega zmianie status prawny funkcjonariusza wynikający z uprzednio wydanej wobec niego decyzji o mianowaniu na określone stanowisko służbowe.

Ponadto, ustawodawca przewidział również prawne rozwiązania, które umożliwiają czasową zmianę sytuacji służbowej policjantów, które nie wywołują zmian w treści samego stosunku służbowego. Instytucje te wynikają z nadrzędności i podległości służbowej oraz pozwalają zapewnić mobilność i skuteczność Policji. Są nimi m.in. instytucja delegowania do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Policji lub w innej miejscowości (art. 36 ust. 1-3 ustawy o Policji), a także powierzenia pełnienia obowiązków służbowych na innym stanowisku w tej samej miejscowości na czas nieprzekraczający 12 miesięcy (art. 37 ustawy o Policji).

Należy przy tym zauważyć, że samo delegowanie policjanta do czasowego pełnienia służby lub powierzenie mu obowiązków służbowych na innym stanowisku ma charakter czasowy i nie jest związane ze zmianą dotychczasowego stanowiska służbowego delegowanego policjanta lub funkcjonariusza, któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych. Tym samym, po upływie okresu na jaki delegowano policjanta lub powierzono mu obowiązki służbowe, nie wraca on na poprzednio zajmowane stanowisko służbowe, a jedynie powraca do wykonywania obowiązków służbowych, które przypisane są do jego stanowiska wynikającego z decyzji o mianowaniu.

Omawiane regulacje mają umożliwić właściwemu przełożonemu czasową zmianę komórki lub jednostki organizacyjnej Policji, w której policjant pełni służbę bądź też powierzenie funkcjonariuszowi zadań innych niż dotychczas wykonywane, w sytuacji zaistnienia określonych potrzeb służby. Wydawane w tym zakresie rozkazy personalne stanowią szczególnego rodzaju polecenia służbowe niebędące decyzjami administracyjnymi. Są władczymi aktami o charakterze wewnętrznym. Tym samym nie mogą być one weryfikowane w administracyjnym toku instancji i nie stosuje się do nich przepisów procedury administracyjnej. Na marginesie należy dodać, że zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1113) przepisy *Kodeksu postępowania administracyjnego* mogą być stosowane w zakresie nieuregulowanym przez pragmatykę służbową, ale wyłącznie w sprawach nawiązania, zmiany lub rozwiązania stosunku służbowego.

Warto zatem zauważyć, że zwiększona dyspozycyjność, o której mowa powyżej, będąca istotną cechą stosunku służbowego, zobowiązuje policjanta także do pełnienia służby nie zawsze tam, gdzie jest to dla niego najbardziej korzystne, ale także czasem w miejscu, w którym jest to niezbędne ze względu na dobro i potrzeby służby. Każdy policjant winien pamiętać, że ze swej istoty służba w Policji wiąże się ze zwiększoną dyspozycyjnością i koniecznością podporządkowania poleceniom przełożonego, a także wymaga umiejętności szybkiej adaptacji do nowych warunków, w których przyjdzie policjantowi realizować ustawowe zadania Policji. Dlatego też służba w Policji może dawać poczucie stabilizacji, rozumianej jako większa niż przeciętna gwarancja zatrudnienia, ale z całą pewnością stabilizacja ta nie może być kojarzona

z pełnieniem służby w jednej, określonej jednostce lub komórce organizacyjnej Policji, czy na danym stanowisku.

Nie sposób zatem zgodzić się z argumentem, iż delegowanie policjanta do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Policji lub w innej miejscowości, jeżeli koliduje z interesem funkcjonariusza stanowi nadużycie prawa, a także obejście przepisów dotyczących przenoszenia funkcjonariuszy na niższe stanowiska służbowe (art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o Policji), zaś brak możliwości zaskarżenia rozkazu personalnego o delegowaniu „*pozwala na arbitralne kształtowanie praw i obowiązków policjanta*”. Każda „decyzja personalna” podejmowana przez przełożonego właściwego w sprawach osobowych musi być uzasadniona interesem służby (dobrem służby), a w szerszym aspekcie interesem społecznym. Nie sposób założyć *a limine*, że ma ona charakter dowolny i arbitralny tylko z tego powodu, że nie uwzględnia interesu funkcjonariusza który, co należy jeszcze raz podkreślić, pełni służbę w strukturze organizacyjnej opartej na hierarchicznym podporządkowaniu. Zatem w sytuacji kolizji pomiędzy interesem policjanta a interesem służby, należy dać prymat temu drugiemu. Przeciwnie założenie, przyjmujące każdorazowe pierwszeństwo dla interesu policjanta, mogłoby skutkować utrudnieniem lub wręcz uniemożliwieniem realizacji przez Policję jej ustawowych zadań. Policjant kieruje się bowiem wyłącznie subiektywnym przekonaniem o swojej przydatności do wykonywania ściśle określonych zadań lub czynności służbowych. Przełożony z kolei posiadając szerszą wiedzę o rzeczywistych potrzebach danej komórki lub jednostki organizacyjnej Policji musi tak fluktuować posiadanym zasobem kadrowym, aby umożliwić efektywną realizację ich zadań. Dodać także należy, że ustawowe zadania Policji określone w art. 1 ustawy o Policji nie stanowią katalogu zamkniętego i mają bardzo szeroką formułę. Misją Policji jest zapewnienie bezpieczeństwa i porządku publicznego w szerokim tego słowa znaczeniu. Pragmatyka służbowa musi zatem przewidywać mechanizmy, dzięki którym możliwa jest szybka, skuteczna i efektywna reakcja na stale zmieniające się okoliczności w sferze bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Zorganizowanie Policji, jako formacji o charakterze zmilitaryzowanym i zhierarchizowanym, jest zabiegiem celowym, bo ściśle związanym z jej zadaniami, przy czym charakter taki wynika wprost z regulacji zawartych w ustawie o Policji oraz w szczególności z przepisów wydanego na podstawie art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o Policji zarządzenia nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie funkcjonowania organizacji hierarchicznej w Policji (Dz. Urz. KGP z 2018 r. poz. 89 oraz z 2019 r. poz. 48).

Warto w tym miejscu zauważyć, że już wyrokiem z dnia 8 października 2002 r., sygn. K 36/00, wydanym wprawdzie w przedmiocie zbadania zgodności obowiązującego wówczas zarządzenia nr 21 Komendanta Głównego Policji z dnia 20 maja 1993 r. w sprawie funkcjonowania organizacji hierarchicznej w Policji, Trybunał Konstytucyjny uznał, że akt ten „nie narusza postanowień art. 93 ust. 2 i 3 Konstytucji RP oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, a także pozostaje w zgodzie z art. 7 ust. 1 ustawy o Policji”. W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny powołał się na inny, własny wyrok (z dnia z 28 czerwca 2000 r., sygn. K. 25/99), w którym stwierdzono m.in., że pojęcie „hierarchicznego podporządkowania” „*wyraża jednostronną zależność organu niższego stopnia od organu stopnia wyższego lub podmiotu podległego od podmiotu zwierzchniego. Na tą zależność składają się dwa elementy: zależność osobowa i zależność służbowa. Zależność osobowa rozpoczyna się z chwilą nawiązania stosunku pracy osoby pełniącej funkcje organu, a kończy w momencie jego ustania. Jej treścią jest regulowanie stosunków osobowych w czasie trwania stosunku pracy (awansowanie, nagradzanie, przeniesienie na inne stanowisko, odpowiedzialność służbowa, porządkowa, odpowiedzialność dyscyplinarna). Niekiedy rozszerza się pojęcie zależności osobowej przez włączenie do niej dyspozycyjności pracownika. Zależność osobowa łączy się ściśle z zależnością służbową. Podległość służbowa w systemie hierarchicznego podporządkowania wyraża się w możliwości wydawania poleceń służbowych przez organ wyższy organowi niższemu. Kierowanie organem niższym w obrębie zależności służbowej odbywa się za pomocą aktów dwojakiego rodzaju: aktów generalnych (okólników, wytycznych, instrukcji, zarządzeń) oraz aktów indywidualnych (poleceń służbowych).*”

Należy wskazać, że ww. zarządzenie wydane zostało na podstawie przepisów identycznie brzmiących przepisów do tych na podstawie, których wydano obecnie obowiązujące zarządzenie nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie funkcjonowania

organizacji hierarchicznej w Policji (Dz. Urz. KGP z 2018 r. poz. 89, z późn. zm.). Choć nie może ono stanowić podstawy do wydawania decyzji administracyjnych wobec policjantów, to nie ulega wątpliwości, że w sposób szczegółowy reguluje funkcjonowanie organizacji hierarchicznej w Policji.

Z treści § 1 pkt 6 zarządzenia nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 grudnia 2013 r. wynika natomiast, że organizacja hierarchiczna to stan wewnętrznego zorganizowania Policji w systemie podporządkowania, a także wzajemnych uprawnień i obowiązków organów Policji oraz policjantów i pracowników Policji. Organizacja hierarchiczna ma na celu zapewnienie jednolitości, sprawności, szybkości, ekonomiczności i efektywności czynności służbowych, zdolności struktur organizacyjnych Policji do działań uporządkowanych, ustalenia odpowiedzialności indywidualnej w przypadku naruszenia prawa, bezczynności pomimo obowiązku działania albo wykonania zadań służbowych w sposób wadliwy (§ 3 ww. zarządzenia nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 grudnia 2013 r.).

Wskazane cele, realizacji których służyć ma przyjęty kształt struktury tej formacji, wyraźnie eksponują konieczność właściwego i prawidłowego wykonywania zadań nałożonych na tę organizację przez ustawodawcę, o jakich mowa w treści art. 1 ustawy *o Policji*. Przyjęty model organizacyjny tej formacji wymusza tym samym ustanowienie odpowiednich mechanizmów umożliwiających elastyczne kształtowanie stanów kadrowych w poszczególnych jednostkach i komórkach organizacyjnych tych jednostek. Wobec tego ocena zasadności i celowości wykorzystania odpowiedniego mechanizmu (instrumentu prawnego) zawartego w pragmatyce służbowej winna być przede wszystkim dokonywana z uwzględnieniem skutków jakie wywołała, ale nie wyłącznie w sferze służbowej funkcjonariusza, lecz w odniesieniu do skutecznej i efektywnej realizacji ustawowych zadań nałożonych na tę organizację.

Trudno się także zgodzić z twierdzeniem, że „*czasowe pozbycie się z odpowiedzialnych stanowisk dwóch dowódców kompanii*” nastąpiło „*kosztem efektywności poszczególnych jednostek*”. Nie może ono zostać uznane za zasadne, co potwierdza także treść pisma Zastępcy Komendanta Głównego Policji z dnia 6 lipca 2020 r., Kplp-604/416/20/GB, który powołując się na informacje uzyskane od Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu, wyjaśnił w sposób szczegółowy i kompleksowy, jakie przesłanki stanowiły źródło dla podjętej przez niego decyzji personalnej w stosunku do podległych mu funkcjonariuszy. Nieuzasadniona w takiej sytuacji byłaby polemika z twierdzeniami poszczególnych przełożonych mających, co należy podkreślić, najpełniejszą wiedzę w zakresie rzeczywistych potrzeb służby w podległych im jednostkach organizacyjnych Policji. To właśnie ci przełożeni zostali obciążeni odpowiedzialnością za właściwy dobór i liczebność funkcjonariuszy w poszczególnych jednostkach organizacyjnych Policji lub w komórkach organizacyjnych tych jednostek Policji. Są oni uprawnieni do wykonywania nałożonych na nich zadań przy pomocy podległych im komend, czy jednostek niższego szczebla podległych tym komendom. Oznacza to nie tylko kierowanie komendą jako urzędem, ale przede wszystkim zespołem osobowym tworzącym szeregi funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im jednostkach organizacyjnych Policji. Powyższe nie pozwala na postawienie w opisywanym przypadku wymienionym przełożonym formułowanych zarzutów, których akceptacja skutkowałaby przyjęciem, że mogliby by oni, podejmując „decyzje personalne”, działać na szkodę podległych im policjantów, a także jednostek organizacyjnych Policji, których są kierownikami oraz jednostek Policji im podległych.

Nie można również podzielić prezentowanych wniosków w związku z dokonanym porównaniem kart opisu stanowisk pracy oraz wymagań dotyczących wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i stażu służby na poszczególnych stanowiskach służbowych. W praktyce delegowanie doświadczonych funkcjonariuszy i powierzanie im na czas określony obowiązków służbowych na innych stanowiskach służbowych w komórkach lub jednostkach organizacyjnych Policji niższego szczebla nie stanowi odosobnionego przypadku. Działania takie, zgodnie z intencją właściwego przełożonego, mają na celu osiągnięcie wymiernych efektów nie tylko dla delegowanego policjanta, który zobowiązany jest do przystosowania się do czasowego wykonywania innych czynności służbowych w odmiennym środowisku służby, powodując jego rozwój zawodowy, ale również, a w zasadzie przede wszystkim, dla funkcjonowania komórki lub jednostki organizacyjnej Policji, do której jest on delegowany, bowiem umożliwia przekazanie

przez delegowanego policjanta doświadczenia zdobytego w trakcie służby pełnionej w dotychczasowej jednostce organizacyjnej Policji.

Innym przykładem delegowania, mającego na celu powyższe, jest delegowanie funkcjonariuszy pełniących służbę w strukturach szkół policyjnych do jednostek organizacyjnych Policji tzw. liniowych, nie tylko w celu skonfrontowania ich wiedzy teoretycznej z praktyczną realizacją zadań na stanowiskach wykonawczych, ale również w celu wsparcia tą wiedzą policjantów danej jednostki organizacyjnej Policji, do której są delegowani.

Zadania Policji są na tyle specyficzne, że trudno uzyskać specjalistyczną wiedzę od podmiotów zewnętrznych. Policja musi zatem wykorzystywać efektywnie własne zasoby kadrowe w celu kształcenia i samokształcenia funkcjonariuszy. Wymiana doświadczeń odbywa się w takim przypadku w naturalnym środowisku służby. Policjanci wspierając poszczególne jednostki organizacyjnej Policji w realizacji zadań, które takiego wsparcia wymagają, mogą nie tylko podnosić kwalifikacje własne, ale również policjantów, z którymi pełnią służbę.

Warto również zauważyć, iż nie stanowią odosobnionego przypadku sytuacje, w których funkcjonariuszom jednostek organizacyjnych Policji wyższego szczebla, np. Komendy Głównej Policji, wydawane są polecenia służbowe wykonywania określonych zadań w celu wzmocnienia sił podległych jednostek organizacyjnych Policji (np. Komendy Stołecznej Policji), w związku z koniecznością zapewnienia ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas legalnych zgromadzeń publicznych oraz w czasie imprez masowych i protestów społecznych, czy też wspierania tych jednostek organizacyjnych Policji w działaniach patrolowych.

Podobna sytuacja w zakresie realnego wsparcia merytorycznego występuje właśnie na gruncie delegowania doświadczonych funkcjonariuszy oddziałów prewencji Policji do wykonywania zadań w innych jednostkach organizacyjnych Policji. Wsparcie takie z całą pewnością przynosi wymierne korzyści dla szeroko rozumianego dobra służby. Przyczynia się ono bowiem nie tylko do zwiększenia efektywności realizacji zadań tej jednostki organizacyjnej Policji, ale też pozwala na zdobycie nowego doświadczenia, które funkcjonariusz będzie mógł po upływie okresu delegowania wykorzystać w jednostce macierzystej.

Warto przy tym zauważyć, że zgodnie z § 35 ust. 1 pkt 7 zarządzenia nr 1041 Komendanta Głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w *sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji* (Dz. Urz. KGP z 2013r. poz. 50, z późn. zm.) do zakresu działania oddziału prewencji Policji i samodzielnego pododdziału prewencji Policji należy w szczególności wspieranie jednostek organizacyjnych Policji w działaniach patrolowych oraz patrolowo-interwencyjnych. Nie ulega wątpliwości, że realne wsparcie innych jednostek organizacyjnych Policji polega m.in. na delegowaniu doświadczonych funkcjonariuszy do pełnienia służby w tych jednostkach i powierzaniu im czasowo określonych obowiązków służbowych. Tym samym nie znajduje uzasadnienia deprecjonowanie służby pełnionej w różnych jednostkach organizacyjnych Policji, zwłaszcza tych najniższego szczebla nie może być uzasadnione. Policja jest strukturą, której każdy element jest jednolicie traktowany i każdy szczebel jest w równym stopniu istotny. Zatem wszystkie zadania, czy też czynności służbowe realizowane w sposób prawidłowy zmierzają do realizacji ustawowych zadań nałożonych na tę organizację. Ograniczenie prawa do czasowego delegowania funkcjonariusza do realizacji zadań na rzecz innej niż dotychczasowa jednostki organizacyjnej Policji, doprowadziłoby zatem do tego, że sprawne funkcjonowanie niektórych jednostek organizacyjnych, a tym samym całej struktury Policji, doznałoby w istotny sposób znacznych ograniczeń, a w perspektywie czasu mogłoby uniemożliwić prawidłową realizację ustawowych zadań tej formacji.

Nie sposób jednocześnie uznać, że delegowanie policjantów i powierzenie im określonych obowiązków służbowych opiera się o „*blżej nieskonkretyzowane, abstrakcyjne potrzeby służby*”, w sytuacji, gdy właściwy przełożony działanie takie uzasadnia np. koniecznością zapewnienia „*ciągłości służby oraz wsparcia realizacji zadań prewencyjnych o charakterze patrolowo-interwencyjnym*”.

Warto przy tym przypomnieć, że zgodnie z § 3 ust. 3 w zw. z § 3 ust. 1 pkt 5 i 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 maja 2013 r. w *sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów* (Dz. U. z 2020 r. poz. 1113) delegowanie policjanta oraz powierzenie mu pełnienia obowiązków służbowych na innym stanowisku przyjmuje

formę rozkazu personalnego. Jednakże z uwagi na fakt, że rozkaz ten jest szczególnego rodzaju poleceniem służbowym nie wymaga szczegółowego uzasadnienia. Jest to niewątpliwie racjonalne działanie prawodawcy, ponieważ choć z punktu widzenia funkcjonowania formacji powyższe polecenia niewątpliwie winny być zasadne, to jednak w wielu przypadkach enumeratywne wyliczenie wszystkich przesłanek uzasadniających delegowanie funkcjonariusza do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Policji lub w innej miejscowości byłoby niemożliwe. Gdyby zaś uznać, że każdy rozkaz o delegowaniu policjanta do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Policji lub w innej miejscowości powinien wskazywać szczegółowo szereg okoliczności uzasadniających takie delegowanie, a dodatkowo każdorazowo uwzględniać preferencje delegowanego policjanta co do pełnionej służby, to mogłoby się okazać, że sprawna realizacja ustawowych zadań Policji stałaby się niemożliwa. Należy bowiem jeszcze raz podkreślić, że instytucje, o których mowa powyżej, mają na celu zagwarantowanie szybkiej, skutecznej i efektywnej reakcji na stale zmieniające się okoliczności.

Podnieść również można, że w pewnych sytuacjach nagła konieczność skierowania zwiększonych sił policyjnych niejednokrotnie wymaga natychmiastowych działań (zabezpieczanie imprez masowych lub innych wydarzeń, katastrofy naturalne, awarie techniczne, zagrożenie epidemiczne, itp.). Nie sposób oczekiwać w takim momencie, aby polecenie służbowe w sposób szczegółowy zostało delegowanemu policjantowi uzasadniane, czy też uwzględniało ono w każdym przypadku jego osobiste aspiracje, a także, aby przyjmowało formę zaskarżalnej decyzji.

Należy również podkreślić, iż podejmując określone działania, organy Policji mają oczywiście na uwadze interes policjanta, niemniej zobowiązane są przede wszystkim do uwzględnienia szeroko rozumianego interesu społecznego, który w takich działaniach zbieżny jest z interesem służby. Jak już bowiem wyjaśniono, zadania realizowane przez Policję mają służyć społeczeństwu, zaś obowiązek policjanta podporządkowania się szczególnej dyscyplinie służbowej wynika wprost z art. 25 ust. 1 ustawy o Policji. Osoba zgłaszająca się dobrowolnie do służby w Policji wyraża gotowość podporządkowania się szczególnej dyscyplinie służbowej obowiązującej w tej formacji. Kandydat na policjanta świadomie poddaje się zatem służbowej dyspozycji przełożonego, która polegać może na swobodnym określeniu miejsca pełnienia służby oraz zakresu wykonywanych zadań. Można zatem powiedzieć, że osoba decydująca się dobrowolnie na podjęcie służby w Policji rezygnuje z pewnej części swobód obywatelskich (por. *postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 marca 1999 r., sygn. akt II SAB 8/99*).

Mając na uwadze powyższe, nie ulega wątpliwości, że instytucje delegowania policjanta do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Policji lub w innej miejscowości (art. 36 ust. 1-3 ustawy o Policji), a także powierzenia pełnienia obowiązków służbowych na innym stanowisku w tej samej miejscowości na czas nieprzekraczający 12 miesięcy (art. 37 ustawy o Policji), funkcjonujące w obecnej formie, są niezbędne do prawidłowego funkcjonowania Policji, jako umundurowanej i uzbrojonej formacji o szczególnej roli (art. 1 ustawy o Policji).

pcwianiec,

gen. insp. Jarosław SZYMCZYK

KOMENDA GŁÓWNA POLICJI
 BIURO KADR, SZKOLENIA I OBSŁUGI PRAWNEJ
 WYDZIAŁ LEGISLACJI
 02-514 Warszawa, ul. Puławska 148/150

EPO

KpL-7071/6225/2020/AB

Rzecznik Praw Obywatelskich
 Pan
 Adam Bodnar
 al. Solidarności 77
 00-090 WARSZAWA

R

(00)859007734477892970

(00)859007734477892970

2020

(00)859007734477892970

BIURO RZECZNIKA
 PRAW OBYWATELSKICH

WPL. 22 -10- 2020

ZAL. NR.